

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Čekání na cestě do Damašku

Ti, kteří se pilně snaží učit se o Kristu, Ho nakonec poznají.

Jedna z nejpozoruhodnějších událostí v historii světa se přihodila na cestě do Damašku. Jistě dobře znáte příběh Saula, mladého muže, který „hubil církev, do domů vcházeje, ... dával [Svaté] do žaláře“¹. Saul byl tak nepřátelský, že mnoho členů prvotní Církve uprchlo z Jeruzaléma v naději, že jeho hněvu uniknou.

Saul je pronásledoval. Když se ale „přibližoval ... k Damašku, ... pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe.

A padna na zem, uslyšel hlas k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč [mě pronásleduješ]?“²

Tento proměňující okamžik Saula navždy změnil. A vlastně změnil i celý svět.

My víme, že k takovým projevům dochází. Ve skutečnosti svědčíme o podobném božském zážitku, který se stal v roce 1820 chlapci jménem Joseph Smith. Máme jasné a spolehlivé svědectví, že nebesa jsou znovu otevřena a že Bůh promlouvá ke svým prorokům a apoštolům. Bůh slyší modlitby svých dětí a odpovídá na ně.

Nicméně jsou tací, kteří mají pocit, že dokud nezažijí něco podobného jako Saul nebo Joseph Smith, nedokáží

uvěřit. Stojí u vod křtu, ale nevstupují do nich. Čekají na prahu svědectví, ale nedokáží se přimět k tomu, aby pravdu přijali. Místo, aby se vydali malými krůčky víry po cestě učednictví, chtějí zažít nějakou dramatickou událost, která by je přiměla uvěřit.

Tráví dny tím, že čekají na cestě do Damašku.

Přesvědčení přichází krok za krokem

Jedna milá sestra byla věrnou členkou Církve celý život. Nesla si ale osobní bolest. Před lety jí po krátké nemoci zemřela dcera a rány této tragédie ji stále sužovaly. Trápila se závažnými otázkami, které podobnou událost doprovázejí. Otevřeně přiznala, že její svědectví již nebylo takové jako dřív. Měla pocit, že dokud se kvůli ní neotevrou nebesa, nebude schopna znovu věřit.

A tak čekala.

Jsou i mnozí další, kteří se z různých důvodů nacházejí v situaci, kdy čekají na cestě do Damašku. Otálejí s tím, aby se stali plně zapojenými učedníky. Doufají, že obdrží kněžství, ale váhají žít tak, aby byli této výsady hodni. Přejí si vstoupit do chrámu, ale

odkládají onen konečný krok víry, aby byli způsobilí. Čekají dál na Krista, až Ho obdrží podobně jako nádherný obraz od Carla Blocha – aby jednou provždy odejmul všechny jejich pochyby a obavy.

Pravdou ale je, že ti, kteří se pilně snaží učit se o Kristu, Ho nakonec poznají. Osobně obdrží božský portrét Mistra, i když takový obraz nejčastěji přichází ve formě skládačky – kousek po kousku. Každý jednotlivý kousek možná nelze snadno rozpoznat – nemusí být jasné, jak se týká celku. Každý kousek nám pomáhá vidět celý obraz o něco jasněji. Nakonec, poté, co jsme spojili dostatek kousků, poznáváme onu velkolepou krásu v celém záběru. Když se pak zpětně díváme na to, co jsme prožili, vidíme, že Spasitel k nám opravdu přicházel – nikoli náhle a najednou, ale potichu, jemně, téměř bez povšimnutí.

Toto můžeme prožít, pokud jdeme kupředu s vírou a nečekáme příliš dlouho na cestě do Damašku.

Slyšte a dbejte

Svědčím vám o tom, že náš Otec v nebi miluje své děti. Miluje nás. Miluje vás. Je-li to nutné, Pán vás dokonce přenesse přes překážky, když budete se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem usilovat o Jeho pokoj. Často k nám promlouvá tak, že to můžeme slyšet jen srdcem. Abychom Jeho hlas slyšeli lépe, bylo by moudré stáhnout v životě ovládnání hlasitosti světského hluku. Pokud z jakéhokoli důvodu ignorujeme nebo blokujeme nabádání Ducha, stávají se méně postřehnutelnými, až je neslyšíme vůbec. Učme se slyšet nabádání Ducha a pak jich s horlivostí dbejme.

Náš milovaný prorok, Thomas S. Monson, je pro nás v tomto ohledu dobrým příkladem. Příběhů o jeho

vnímavosti vůči nabádání Ducha je celá řada. O jednom takovém příkladu vyprávěl starší Jeffrey R. Holland:

Když byl jednou president Monson při plnění církevních zodpovědností v Louisianě, president kůlu se ho zeptal, zda by měl čas navštívit desetiletou dívku Christal, která byla v posledním stádiu rakoviny. Její rodina se modlila o to, aby president Monson přišel. Bydleli ale velmi daleko a program byl tak nabitý, že na to nebyl čas. A tak místo toho president Monson požádal o to, aby ti, kteří se měli na konferenci kůlu pomodlit, zmínili Christal ve své modlitbě. Pán i rodina to zajisté pochopí.

Během sobotního zasedání konference, když president Monson povstal, aby promluvil, Duch mu našeptal: „Nechte dítek jít ke mně, a nebraňte jim, nebo takovýcht' jest království Boží.“³

„Poznámky se mu rozmazaly před očima. Snažil se mluvit o připraveném tématu pro dané zasedání, ale jméno a obraz [oné malé dívky] se mu nedokázaly vytrátit z mysli.“⁴

Poslechl Ducha a svůj plán změnil. Druhý den brzy ráno president Monson opustil oněch devadesát devět a urazil mnoho kilometrů, aby stál u lůžka oné jedné.

Když tam dorazil, „pohlédl na dítě, které bylo příliš nemocné, než aby vstalo, příliš slabé, než aby promluvílo. Nemoc ji nyní připravila o zrak. Bratr Monson, ... dojat tím, co vidí, a Duchem Páně, ... vzal křehkou ruku onoho dítěte do ruky své. ‚Christal,‘ zašeptal, ‚jsem zde.‘

S velkou námahou zašeptala: ‚Bratře Monsone, já věděla, že přijdete.‘“⁵

Drazí bratři a sestry, snažme se být mezi těmi, na něž se Pán může spolehnout, že uslyší Jeho nabádání, a kteří odpovědí tak, jako Saul na *svě* cestě do Damašku: „Pane, co chceš, abych činil?“⁶

Služte

Dalším důvodem, proč někdy v životě nerozpoznáváme hlas Páně, je to, že zjevení Ducha k nám nemusejí přicházet přímo, jako odpověď na naše modlitby.

Náš Otec v nebi od nás očekává, že když v osobním životě hledáme

odpovědi na různé otázky a nejasnosti, máme si to nejprve promyslet a poté se pomodlit o vedení. Od Nebeského Otce máme příslib toho, že naše modlitby vyslyší a zodpoví. Odpověď může přijít skrze hlas a moudrost důvěryhodných přátel a rodinných příslušníků, skrze písmo, a skrze slova proroků.

Mám zkušenosti s tím, že některá nejmocnější nabádání, která obdržíme, nejsou jen k našemu prospěchu, ale také k prospěchu druhých. Pokud myslíme jen na sebe, mohou nám uniknout jedny z nejmocnějších duchovních zážitků a nejsilnějších zjevení v našem životě.

President Spencer W. Kimball učil této myšlence, když řekl: „Bůh si nás všímá a dohlíží na nás. Naše potřeby ale obvykle uspokojuje skrze druhého člověka. Tudíž je nezbytné, abychom si navzájem sloužili.“⁷ Bratři a sestry, každý z nás má smluvní zodpovědnost být citlivý vůči potřebám druhých a sloužit tak, jako sloužil Spasitel – pomáhat a žehnat lidem kolem nás a pozvedat je.

Odpověď na naši modlitbu často nepřichází tehdy, když jsme na

Před lety naše rodina žila a pracovala mezi lidmi, kteří téměř ve všech případech nesdíleli naši víru. Když se nás zeptali, jaký jsme měli víkend, snažili jsme se vynechat obvyklá témata – jako sportovní akce, kino nebo počasí – a snažili jsme se podělit o některé náboženské zážitky, které jsme jako rodina o víkendu prožili – například co řekl nějaký mladý člen v proslovu o měřítkách z brožurky *Pro posílení mládeže* nebo jak na nás zapůsobila slova mladého muže, který odjížděl na misii, nebo jak evangelium a Církev pomáhají naší rodině překonávat konkrétní těžkosti. Snažili jsme se druhým nekázat ani na ně netlačit. Mé ženě Harriet se vždy nejlépe dařilo najít něco inspirujícího, povznášejícího nebo humorného, o co jsme se mohli podělit. To pak často vedlo k hlubším diskusím. Je velmi zajímavé, že kdykoli jsme s přáteli mluvili o tom, jak zvládat životní výzvy, často jsme slyšeli slova: „Pro vás je to snadné; vy máte církev.“

Díky tolika možnostem v oblasti sociálních sítí a mnoha více či méně užitečných zařízení, která máme k dispozici, je sdílení dobré zprávy evangelia snazší a dopady jsou dalekosáhlejší než kdy předtím. Vlastně se skoro obávám, že někteří z těch, kteří mě nyní poslouchají, už stihli poslat esemesku se slovy: „Už mluví 10 minut a stále žádné podobenství o letadlech!“ Moji drazí mladí přátelé, možná, že Pánovo nabádání, abychom otevírali „ústa svá“⁹, dnes zahrnuje i použití „rukou svých“, abychom pomocí blogů a esemesek rozesílali evangelium do celého světa! Pamatuje ale prosím na toto: vše ve správný čas a na správném místě.

Bratři a sestry, díky požehnání moderních technologií můžeme vyjadřovat vděčnost a radost z Božího

kolenou, ale když jsme na nohou a sloužíme Pánu a těm, kteří jsou kolem nás. Nesobecké skutky služby a zasvěcení zušlechťují našeho ducha, odstraňují šupiny z našich duchovních očí a otevírají okna nebes. Když se staneme odpovědí na něčí modlitbu, často najdeme odpověď i na tu svou.

Dělte se s druhými

Jsou chvíle, kdy nám Pán zjeví to, co je určeno jen nám. Nicméně v mnoha a v mnoha případech svěruje svědectví o pravdě těm, kteří se o něj

budou dělit s druhými. To platí v případech každého proroka již ode dnů Adama. A co víc, Pán od členů své Církve očekává, že „za všech dob [budou] otvírati ústa svá, [hlásající] evangelium [Jeho] se zvukem radosti“⁸.

To není vždy snadné. Někteří by raději táhli ruční vozík préríí, než aby zmínili téma víry a náboženství v rozhovoru s přáteli či spolupracovníky. Obávají se toho, jak by se na ně druzí dívali, nebo jak by to mohlo uškodit jejich vztahům. K tomu ale nemusí dojít, protože se dělíme o potěšující poselství – o poselství radosti.

velikého plánu pro Jeho děti tak, že o tom uslyší nejen ti na našem pracovišti, ale i lidé po celém světě. Někdy i jediné vyjádření svědectví může uvést do pohybu události, které ovlivní něčí život na celou věčnost.

Nejefektivnější způsob kázání evangelia je skrze příklad. Budeme-li žít podle svého přesvědčení, lidé si toho všimnou. Pokud z našeho života

vyzařuje obraz Ježíše Krista,¹⁰ pokud pocítujeme radost a jsme vyrovnaní ve vztahu k okolnímu světu, lidé budou chtít vědět, proč tomu tak je. Jedním z největších kázání, které kdy bylo proneseno na téma misionářské práce, je tato prostá myšlenka připisovaná svatému Františkovi z Assisi: „Kažte evangelium vždy, a je-li to nutné, použijte slova.“¹¹

São Paulo, Brazílie

Příležitosti k takovému jednání jsou všude kolem nás. Nepromeškejte je tím, že budete až příliš dlouho čekat na cestě do Damašku.

Naše cesta do Damašku

Svědčím o tom, že Pán v naší době promlouvá ke svým prorokům a apoštolům. Promlouvá také ke všem těm, kteří k Němu přicházejí s upřímným srdcem a s opravdovým záměrem.¹²

Nepochybuje. Pamatujte: „Blahoslavení [ti], kteříž neviděli, a uvěřili.“¹³ Bůh vás miluje. On slyší vaše modlitby. Promlouvá ke svým dětem a nabízí útěchu, pokoj a porozumění těm, kteří Ho hledají a kteří Ho cítí tím, že krácejí po Jeho cestě. Vydávám posvátné svědectví, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů jde správným směrem. Máme žijícího proroka. Tato Církev je vedena Tím, Jehož jméno neseme – Spasitelem Ježíšem Kristem.

Bratři a sestry, drazí přátelé, nečekejme příliš dlouho na *své* cestě do Damašku. Raději postupujme odvážně kupředu s vírou, nadějí a pravou láskou a budeme požehnáni světlem, které my všichni na cestě pravého učednictví hledáme. O to se modlím a zanechávám vám své požehnání v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Skutkové 8:3.
2. Skutkové 9:3–4.
3. Marek 10:14.
4. Viz Jeffrey R. Holland, „President Thomas S. Monson: Always „on the Lord’s Errand“, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. Skutkové 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
8. Nauka a smlouvy 28:16.
9. Nauka a smlouvy 60:2.
10. Viz Alma 5:14.
11. William Fay a Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Viz Moroni 10:3–5.
13. Jan 20:29.